

Det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) nævnede et Ord, som jeg havde sagt for et Par Aar siden, at den Regering, der forelægger den kommunale Valgreform, skal meget tilgives. Det ærede Medlem husker ikke rigtigt, jeg sagde ikke: den Regering, der „forelægger“ den kommunale Valgreform, jeg sagde den Regering, der „gennemfører“ den, og det gør en lille Forskel — en stor Forskel kan man ogsaa sige. Og naar der i denne Forbindelse har været Tale om, særlig fra Konsejlspræsidentens Side, at Regeringen ikke har drevet Klassepolitik, skal jeg henvise til de Ord, der faldt fra det ærede Medlem for Kellerrup (Jensen-Knudstrup). De gik ud paa, at de to sidste Aar væsentlig havde været optaget af Lovgivningsarbejde til Fordel for de bedre stillede i Samfundet. Det er en Partifælle af den ærede Konsejlspræsident, der har sagt, at i de to sidste Aar har der virkelig været drevet en Klassepolitik. Man har i den Tid væsentlig tænkt paa de bedre stillede og forsømt de ubemidlede Interesser. Lad os haabe paa, at det bliver bedre de tre næste Aar.

Jeg vender mig nu med nogle Bemærkninger mod den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister ytrede, at han vilde blive funden, der hvor han var i Fjor, paa Thorshavns Skanse. Det er nu ikke paa denne højnordiske Skanse, vi sætte saa overordentlig Pris paa at finde ham. Det er dog væsentlig her i Danmark, Slaget skal staa, og der var det, vi beklagede, han for et halvt Aar siden ikke stod paa samme Skanse, som ved Thorshavn, men paa Forholdstalsvalgadressens Skanse uden almindelig Valgret. Den højtærede Minister gik uden om det — det er vel ogsaa et Svar.

Den højtærede Justitsminister gik derimod nærmere ind paa min Omtale af hans Censur med Hensyn til Sommerrevuen. Han sagde, at naar han havde forbudt Sommerrevuens Forfattere, der vare gode Venstremænd, at omtale ham og hans Kolleger, var det af Beskedenhed, det var fordi, den højtærede Minister var en saa beskeden Mand, at han ikke kunde taale at tænke sig Muligheden af at blive saa stærkt rost, som han vilde blive det. Jeg skal dertil sige, at jeg tror ikke, Faren er saa overvældende stor. Jeg har stiftet Bekendtskab med nogle af de Vers, som den højtærede Minister den Gang forbød, og jeg tror ikke, at Rosen er overvældende. Derimod ligger der mange gode Fingerpeg i disse Vers. Jeg skal nævne, hvilke Henvendelser en af „de gode Venstremænd“ en

Gang — det var lige i Dagene efter Systemskiftet, i September Maaned 1901 — rettede til Ministrene og ikke mindst til Justitsministeren. Der var f. Eks. denne:

Ja, nu faar vi at se, hvad I vil,
Kommer Tid, — kommer Husleje-
portioner.

I skal selv se, de 12,000 Kroner
Kan kun meget daarligt slaa til.

Jeg erkender, at denne gode Venstremand var en fremskuende Mand. Det var i September 1901, han forudsaa, at de 12,000 Kr. næppe vilde slaa til. I Fortsættelse deraf hedder det:

Jamen, hvis I — Gud fri os! — faar Lyst
Til at uddele Orden og Titel, — —
Følg mit Raad i det Ordens-Kapitel
Hæft dem paa Idioternes Bryst.

Nu skal jeg villig erkende, at det højtærede Ministerium ikke helt har undladt at følge dette Raad fra den gode Venstremand.

Formanden: Jeg tror dog, at denne Bemærkning ikke er ret paa sin Plads.

Borgbjerg: Saa skal jeg ikke erkende det. Jeg troede, det var en Indrømmelse, jeg gjorde. Disse Vers, som Ministeren den Gang forbød, kan han dog neppe have forbudt, fordi de i saa overordentlig høj Grad roste den højtærede Minister. Nej, der har været en anden Aarsag, der har faaet ham til at forbyde disse Vers, det har været en mindre god Samvittighed, en Følelse af, at disse Advarsler, disse Profetier ønskede han ikke stærkt frem.

Formanden: Det er neppe rigtigt at komme ind paa Samvittigheder hverken hos Ministre eller hos Medlemmer.

Borgbjerg: Jeg skal da holde mig til Overbevisningen. Det har altsaa været en Overbevisning hos den højtærede Minister om, at det ikke var saa behageligt for Ministrene at faa disse Ting frem, thi det kan ikke nægtes, at selv om nu — hvad jeg altsaa indrømmer — Ministeren ikke har fulgt dette Raad om at hæfte Ordener paa Idioternes Bryst, har han ikke hørt efter denne Advarsel om dog at drive en sømmelig Økonomi med Hensyn til Ordensuddeling. Den højtærede Justitsminister spurgte mig, om jeg kunde gætte, hvor mange der var indstillet til Riddere fra hans Side i et vist Tidsrum — de første fem Fjerdingaar, tror jeg, efter Systemskiftet —, og han sagde, at det var kun 15. Men nu vide alle, at det ridderlige er